

A VENDÉGLŐS

A Budapesti Szállodások, Vendéglősök és Korcsmárosok Ipartársulatának és a „Magyar Szállodások, Vendéglősök és Korcsmárosok Országos Szövetségének” hivatalos közlönye.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL:
BUDAPEST, IV., KALVIN-TÉR 2.
TELEFON: JÓZSEF 22-70.

Előfizetési ára nem tagok részére:
egy évre 60 korona.

Egyes szám ára 4 korona.

Megjelenik havonként kétszer.

A „Vendéglős“-t az Ipartársulat és az Országos Szövetség tagjai a tagsági díj fejében ingyen kapják.

Hirdetéseket csakis ajánlhatóknak ismert cégektől fogadhatunk el.

Hirdetéseket felvesz a kiadóhivatal:
BUDAPEST, IV., KALVIN-TÉR 2.

Kéziratok a szerkesztőség címére küldendők.

Fényűzés.

A háborúban lerongyolódott világ, győztesek és legyőzöttek egyaránt, halálos verejtékkel az arcon kétségbeesett harcot folytat a normális élet helyreállításáért. Mindenhol sok a teher, temérdek az adósság, kevés a munka, nagy a szükséglet. Az államok terhei százszorosra nőttek, még inkább, mint a lakosságé és szinte lehetetlen az egyre növekvő szükségleteket az egyre apadó jövedelmekből fedezni. Az egész világ tele van új adókkal, nagy adókkal, vagyonleadással, pénzlebegzéssel, vámok, illetékek emelésével.

Ez aztán szomorú körforgalmat eredményez nálunk is, mindenütt. Mert minden újabb teher, amely az emberekre nehezedik, újabb drágulást szül. A drágulás nagyobb fizetéseket követel. A fizetések emelése újabb teher az államnak. Az újabb teher új jövedelmi forrásokat áhít. S megint jön az adó, s minden ami vele jár. Kezdődik az új körfolyamat...

A sokféle új teher közt még legigazabbnak, legbölcsebbnek tartjuk a kormány ama szándékát, hogy a fényűzést erősen megadóztatja. Aki pazarol, annak főlöslége van, tulsok főlöslége. Az leginkább fizethet. És legkevésbé sanyol meg.

A fényűzés a legjogosultabb adótárgy. Ám nem szabad és nem lehet a fényűzésbe a legminimálisabb életszükségleteket is belevonni. Az igen nagy lakás, — a temérdek műtárgy, a kincsek, — arany, ezüst, gyémánt, — szobákon átvonuló garderober, — selyem, bársony, brokát, — libériás inas, komornyik, szolgasereg, — batárok és autók, — ezer meg ezer dolog az, amiről napnál világosabb, hogy tulzott fényűzés, érett anyag a megadóztatásra.

Ám lehet-e a mindennapi táplálkozás, az evés-ivás fényűzés? Bizony lehet. Sokszor, sokaknál az is. Aki januárban Nizzából hozott epret eszik, aki a vacsoráját csak osztendei osztrigával tudja megkezdeni, aki kaliforniai gyümölcsre vágyik, francia pezsgőt iszik vagy Chateau Yquem-et, — ugy-e bár fényűző? Sőt pazar. Joggal és erősen megadóztatandó.

Sajnos, a fényűzési törvény ezekből sokat átugrik, ellenben olyan dolgokat is megragad, amik távolról

sem érintik a fényűzés határait. A vendéglőt is fényűzésnek nevezi. A fehér terítéket. A szebb berendezést.

Ez csak tévedés lehet vagy csak helytelen magyarázata a törvény szellemének. Az a bíró, ügyész, lateiner, köztisztviselő, képviselő, hivatalnok, egyszerű középosztályból való polgár, aki nem vezet önálló háztartást, de szokásai, nevelése, hagyományai szerint csak tisztább, jobb vendéglőbe járhat, — bizony az nem fényűző, aki megeszi egyszerű ebédjét és vacsoráját (többnyire főzeléket feltéttel) s esetleg megissza a maga pohár sörét vagy három deci borát. Keserves garasokkal fizeti, néha hónap végén egyszer-másszor el is feledi.

A rideg betűk szerint mégis tartozik érte fényűzési adót fizetni. Fényűzési adót azért az ebédért, amely többnyire nem is alkalmas arra, hogy testi és szellemi elernyedtségét pótolja. De ugyanakkor a söntésben a fiakkere (fehér abrosz nélkül) ötszázkoronás napi kereset után megeszik két rántott csirkét, elfogyaszt három liter ó-bort — és nem fizet fényűzési adót.

Egy cukrászsütemény a vendéglőben — fényűzés. A dús tőzsér odahaza harmincat gyur le, a kutyájának is dob vagy ötöt, — ez nem fényűzés.

Voltaképen ez a fenyegető anomália, — hála Istennek még nem öltött testet, s remélhetőleg nem is fog, — elsősorban és leginkább a közönséget sújtja, s a közönségből épen azt az osztályt, amely legkevésbé tudná elviselni, amely leginkább védelemre szorul. De sújtja, még pedig nagyon súlyosan, a vendéglőt is. A vendéglősnek, már csak a maga érdekében is, minden törekvése és minden vágya az árakat lehetőleg lenyomni. Ez teszi jóvá, forgalmassá, népszerűvé az üzletét. Erkölcsei tőkét is jelent a számára. Bizalmat kelt és tiszteletet szerez. A drágítás pedig ma, a mai viszonyok közt, pusztulást és tönkremenést eredményez.

Noha a vendéglős átháríthatná a luxusadót a közönségre, s nem is maradna számára más választás, mint az adóterhet a közönségnek felszámítani, — mégis az országos szövetség és az ipartársulat köteleességet teljesített, amikor a kormányhoz fordult, hogy a vendéglőt, amely igazán csak a közszükséglet kielégítésére való, felmentesse a fényűzési adó terhe alól. Alapos reménye van rá, hogy gondosan megokolt kérése (me-

lyet e lapban megtalál az olvasó) megértésre és méltánylásra talál. Mégis szeretnők, szükséges és helyénvaló volna, hogy a napisajtó, a közvélemény, a súlyosságú köztisztviselői kar is támogatón kérésünket, amely alapján véve az ő kérése. Az igazság nem lesz erősebb, de a szava hallhatóbb lesz, ha mindnyájan hirdetjük.

Jövő számunkban, bizvást reméljük, örvendetes sikerről adhatunk majd hírt.

TÁRSULATI ÉLET.

(Hivatalos közlemények.)

Rovatvezető: WALTER KÁROLY titkár.

* **Választmányi ülés.** A Budapesti Szállodások, Vendéglősök és Korcsmárosok Ipartársulatának választmánya augusztus harmadikán délután, az ipartársulat helyiségében, Keszei Vince elnöke alatt ülést tartott. Az ülés folyamán bejelentette az elnökség a hönvédelmi miniszter leiratát, amelyben felterjesztésünkre válaszolva értesít, hogy a budapesti szállodák a tiszti beszállásolás alól mentesítésének kérelme figyelembe nem vehető, mert épen arra való tekintettel, hogy a főváros a szállodákat, a szobák tizenöt százaléka erejéig igénybe veszi, emeltettek fel a szobák térítési összegei. Tudomásul szolgál az állami Munkaközvetítő Hivatal átirata is, amelyben bemutatja július havi működését és felkéri az ipartársulat tagjait, hogy alkalmazottjaikat az állami munkaközvetítőtől szerezzék be. Felolvasásra került ezután Sólyom Albert szállásügyi és borászati főfelügyelő átirata, amelyben arról értesíti Ipartársulatunkat, hogy a földmivelésügyi miniszter elrendelte a borhamisítások és a hamisított borok forgalomba hozatalának tilalmazásáról szóló törvény *ellenőrzését*. Tudomásul szolgál Sipőc Jenő kormánybiztos és Vig Albert miniszteri tanácsos főigazgató levelei, amelyben szakiskolánk huszonöt éves fennállása történetének megküldéséért köszönetüket nyilvánítják. Felolvasásra került még Frank János kartárs kérelme, ki saját hibáján kívül tönkre menvén, valamelyik kartársnál felirói, vagy főpincéri állást keres. Tudomásul szolgál még a menekült oktatószemélyzet átirata, mely szerint tekintettel felette súlyos helyzetükre, kartársainktól ingyenes ebéd és ingyenes szálló lakás segítséget kérnek. Pénzbeszedőink útján kérjük fel az ipartársulat tagjait, hogy amennyiben módjukban áll, legyenek súlyos és nehéz helyzetbe jutott derék tanítóink segítségére. Több apróbb ügy és segélykérés elintézése után az ülés véget ért.

* **Az állami munkaközvetítő.** Mind sűrűbben érkezik panasz ipartársulatunkhoz, hogy tagjaink az állami munkaközvetítő hivatalt mellőzik, személyzetüket nem onnan szerzik be. Ipartársulatunk Elnöksége e helyütt is arra kéri az ipartársulat tagjait, hogy az állami munkaközvetítő hivatalt nemes feladatának teljesítésében támogassák, személyzetüket onnan szerezzék be, mert csak úgy remélhető, hogy minden üzlet a megfelelő személyzethez jut és hogy minden állás nélküli vendéglői alkalmazott elhelyezést nyer.

* **Kérelem.** Ipartársulatunknak, valamint a „Magyar Szállodások, Vendéglősök és Korcsmárosok Országos Szövetségének“ ama tagjait, akik tagsági díjaikkal hátralékban vannak, tisztelettel kérjük, szíveskedjenek azt mielőbb pénztárunkba (Budapest, IV., Kálvin-tér 2.) befizetni.

* **A „Jó Barátok“** augusztus 18-án délután négy órakor Fröhling Antal IX., Üllői-út 81. szám alatt levő vendéglőjében társas uzsonnát tartanak, melyre a t. Kartársak minél nagyobb számban való megjelenését kéri Mohos Ferenc.

* **Felhívás!** Országos szövetségünk június harmadikán tartott közgyűlésével működését újból megkezdette. Nagyon fontos ügyek teszik szükségessé az ország összes szállodásainak, vendéglőseinek és korcsmárosainak egy táborba való tömörülését. Sohasem volt annyira égetően szükséges a tömörülés, mint most, mikor a nemzetgyűlés a vendéglősöket oly súlyosan terhelő törvények megalkotásával foglalkozik. Nekünk már a *törvény előkészítésekor* kifejezésre kell juttatnunk kívánságainkat. Ezt azonban csak akkor tehetjük, célt csak akkor érhetünk el, ha *egységesen* jelenhetünk meg az illetékes hatóság előtt. Tekintélyes testület vagyunk, amelyet lehetetlen észre nem venni, figyelembe nem venni, ha egységesnek mutatkozunk; de eltörpülő csekélység, akit senki komolyan nem vesz, ha szétforgácsolódva, egyes csoportokban jelentkezik.

Éppen azért felhívjuk hazánk összes szállodásait, vendéglőseit és korcsmárosait: tömörüljenek zászlónk alá, iratkozzanak be a „Magyar Szállodások, Vendéglősök és Korcsmárosok Országos Szövetségébe“.

Szép számmal csatlakoztak már eddig is az ország különböző városaiból a kartársak. Ez azonban még mindig kevés ahhoz, hogy az országos szövetség az *egész ország* vendéglősei nevében álljon elő kívánságaival. Legyünk együtt mindnyájan, segítsük, támogassuk egymást közös erővel mindnyájan. Ne legyen egyetlenegy kartárs se az országban, aki nem tagja a „Magyar Szállodások, Vendéglősök és Korcsmárosok Országos Szövetségének“.

A szövetség hivatalos irodája: Budapest, IV. ker., Kálvin-tér 2.

Fényűzés-e a vendéglő?

— Az ipartársulat tiltakozása. —

Halálos veszedelemmel fenyegeti a vendéglős-ipart az a törvénytervezet, amely *igen helyesen* súlyos adókat ró ki a fényűzésre, de amely *igen tévesen*, és hihetőleg csak a tervezés első stádiumában a vendéglő látogatását is bizonyos mértékig fényűzésnek minősíti és a fényűzési adót a vendéglőkre is kiterjeszti. Ha úgy magyarázzák és értelmezik a törvényt, — pedig erre mutatnak a külső jelek, — hogy az olyan vendéglő, amelyet jobb közönség látogat, ahol fehér abrosszal terítik az asztalt, már fényűzést jelent, akkor épen a középosztály, a köztisztviselő, a hivatalnok, a lateiner, szóval az a közönség, amely leginkább küzd az élet nehézségeivel, amelynek legkisebb a jövedelme, de amelyet a rangja, a hivatala, a nevelése, a szokásai a fehér terítékhez köt és jobb helyek látogatására kényszerít, — épen ez a legszegényebb osztály fogná a legnagyobb terheket viselni. De igen érzékeny, szinte halálos csapást mérne ez a rendelkezés magukra a vendéglőkre is. Ma, amikor minden törekvés az, hogy megkönnyítsük az életet, s legalább a táplálkozást tegyük mindenkinek hozzáférhetővé, a vendéglői ipar lehetetlen helyzetbe kerülne, ha újabb áremelésre és drágításra kényszerülne.

Mindezekre, s a vezető cikkünkben felhozottakra való tekintettel a „Magyar Szállodások, Vendéglősök és Korcsmárosok Országos Szövetségének“ és a „Budapesti Szállodások, Vendéglősök és Korcsmárosok Ipartársulatának“ elnöksége beadványt intézett a pénzügyminiszterhez, amelyben a vendéglőnek a fényűzési adó alól való mentesítését kéri.

A nagyérdékű beadvány így szól:

Nagyméltóságú Pénzügyminiszter Úr!
Kegyelmes Urunk!

A fényüzési forgalmi adóról szóló 1920. évi 16. törvény cikk végrehajtása tárgyában azért esedezünk Nagyméltóságodhoz:

hogy a pénzügyigazgatóságokat utasítani méltóztassák, hogy a szoros értelemben vett vendéglők és szállodák a törvény 5. §-a 34. pontjában meghatározott fényüzési vállalatoknak ne minősíttessenek.

Kérelmünk indokolására előadjuk a következőket:

A szoros értelemben vett vendéglők, amelyekhez a szállodai éttermek is tartoznak, — amelyektől azonban elütnek a mulatóval és szórakozó helyekkel kapcsolatos vendéglők — *nem fényüzési, hanem alapszükségletet kielégítő helyek.* A háborús viszonyok, a hatósági ár-megállapítás, az árakra állandóan gyakorolt hatósági befolyás következtében ez éttermek jellege és árai között csak nuancebeli különbségek vannak. Lényegileg az ugynevezett jobb éttermek egyaránt *a középosztály egyik legelsőrendű nélkülözhetetlen szükségletét elégítik ki.*

Bár e törvény, mint az indokolás kifejti, eltér a fényüzésnek nemzetgazdaságtani fogalmától, azt mégis hangsúlyozza, hogy a létfenntartásra okvetlen szükséges tárgyak megszerzésére irányuló kiadás *nem esik fényüzési adó alá.* A törvény indokolása az áru megszerzésére irányuló költség *különösebb* nagyságából következtet a fogyasztó nagyobb gazdasági szolgáltatási képességére, és így adózóképességére. Az indoklás azokra az üzletekre mutat rá, amelyek oly látogató közönséggel bírnak, melynek életmódjából jogosan következtethetünk nagyobb vásárló képességre.

Az élet azonban azt mutatja, hogy a vendéglők közönsége nem azért jár vendéglőbe kifőző helyett, mert nagyobb volna a gazdasági szolgáltatási képessége, hanem azért, mert ez a közönség, a magyar középosztály arra a standardra nevelődött, hogy fehér abroszhoz, gondosabb kiszolgáláshoz, izletesebben elkészített ételekhez szokott, és ehhez a standardhoz, amelyre nemcsak az izlése, hanem a társadalmi szükségszerűség is ráutalja, ragaszkodik dacára annak, hogy köztudomásulag az alsóbb osztályok szolgáltatási képessége a középosztály gazdasági erejét *messze felülmulja.*

Nem is nagy ma a differencia jobb étterem és kifőző árai között, e különbség *a békebeli arányokat meg sem közelíti.*

Mily anomália volna, ha a tisztviselő az ő három deci bora után, amelyet egy jobb vendéglőben elfogyaszt, *fizetné a luxusadót,* a bérkocsis pedig, aki literszámba fogyasztja a bort egy kisebb üzletben, valamelyik buffetben ez adó alól *mentesülne.*

A fogyasztási adó legszörnyűbb nemét jelentené, ha a törvény úgy lenne végrehajtva, hogy a szoros értelemben vett vendéglők is lukszusadó alá esnének.

Ha valaki saját háztartásában a legdrágább rákokat, csemegéket fogyasztja, nem fizet lukszusadót és ha vendéglőben megeszik egy főzeléket feltéttel, fizet lukszusadót!

Mondottuk, hogy az árak között lényeges különbségek nincsenek, amelyek a fényüzési helyeket elkülönítenék. És a különbségek egyébként is elmosódnak, még sem lehet oly választó vonalat vonni, amellyel a vendéglőket ebből a szempontból igazságosan elválasszuk. A törzsközönség minősége sem nyújt ilyen krité-

TÁRCA.

A milliárdos lakomája.

Gasztronómiai novella.

(4) Irta: Németh Aladár.

— A Mindenható áldásának köszönhetjük, hogy az osztriga az óriási fogyasztás dacára nem pusztulhat ki. Szaporodóképességüket, azt hiszem, egyedül az ön dollárjai mulják felül, Mr. Rich, — s a fogadás itt tréfás ravaszsgal hunyorított, — mert egyetlenegy osztriga évente másfélmillió utódról gondoskodik. De ha a természet ily pazar bőséggel gondoskodott is az épp oly könnyen rágható, mint emészthető kagylós állat fajfenntartási sikereiről, mégis ne éljünk ezzel annyira vissza, mint mondjuk, Napoleon egyik marsallja, Junot, aki nemcsak az austerlitz csatában, hanem az osztrigaevésben is kitűnt: reggelire 300 darabot pusztított el. Páris egykori parancsnoka, úgy látszik, osztrákoknak nézve valamennyit.

A kicsapongó s örült mulatozásokat kedvelő Vitellius római császárt Róma ostrománál elfogták és agyonverték.

Ha a történelmi materializmus behatóbban dolgozná fel adatait, úgy Vitellius szomorú végét annak a ténynek tudná be, hogy Nérónak e kedvence naponta 1200 osztrigát nyelt le. Aki pedig túlmegegy a hatodik tucatnál, az az evés művészetének finom légköréből a falánkság posványába süllyed.

— Mindez eddig csak előbeszéd volt. Most áttérhetek az első fejezetre, a levesre. Már Newyorkban töprengtem felette. Teknősbékaleves? Rákaleves? Mind-

egyik nagyon elcsépett, felette mindennapi. Nem tudtam eldönteni a fontos problémát. Hogyne, hiszen az újabbkori szakácművészet egyik legkiválóbbja, Châtillon-Plassis is találóan állapította meg, hogy „a levesről, annak összeállításából, ízéből, többé vagy kevésbé sikerült színrehozásából az egész diner kvalitására következtethetünk. Wilde pedig azt állítja, hogy ha egy regény első tiz oldalát elolvassuk, úgy már az egész írásművel tisztában lehetünk. Nos, a diner izgalmas, vagy unalmas, sablonos, vagy eredeti regényének első fejezete a leves. S ha Wilde-nak igaza van, úgy ugyan csak fel kell kötnöm a szakácművészet gatyaszárát.

— Shocking!

— Pardon, Sir! Ez a kifejezés nagyon stilszerű itt a magyar alföld kopár szikjén, a jegenyék mentén. És jól jellemzi azt a dühös hangulatot, amikor kitört belőlem a Central Parkban az ősi magyar paraszt s így kiáltottam: „Mi a fészkes fenét csináljak a levessel?” S az agyamat rágó gondolatszökellés fényes eszmét adott: fecskefészkeleves! Kinából importáltam hát a szalangánafecske fészket s legyen szabad remélnem, hogy e ritka, drága és delikát asztali meglepetéssel sikerült megadnom a kellő alaptónust.

— Egyféle leves azonban még e ritkaságnál is túlzott szerénységre vallana. Következik hát az „Áttört tápleves kövér csirkéből“. Mondanom sem kell, hogy a csirkék Wologda kormányzóság mezőin nyerték kedvesen gömbölyű formájukat.

— Mindez eddig csak a komolytalan és súlytalan előzene volt. Most jön a kompaktabb rész a halak vezetésével. Ennek megkomponálásánál a nagy francia király, XIV. Lajos még nagyobb konyhamesterének, Vatelnek szelleme vezetett. Az 1784-ki év egyik ünnep-

riumot, mert hiszen nagy átlagban *ugyanaz a közönség* jár a különböző üzletekbe.

Mi történnék már most, ha egyes üzleteket kiemel-nénk és luksuszadózás alá soroznánk? Nyíltan meg-mondjuk, az az üzlet akár rögtön *beszüntetheti üzemét!* Nem hogy a forgalma megcsappanna, de annyira le-zuhanna, hogy *életképtelenné válna!*

A törvény helyesen gondol arra, hogy a fényűzési adó alá eső üzletek bizonyos rekompenciációban része-süljenek életképességük érdekében és mint rekompen-zációra arra gondol, hogy *a fényűzési jelleget hirdeté-sükben felvehetik.*

Aki ismeri a mai viszonyokat, tudni fogja értékelni vendéglőre nézve egy ilyen reklám jelentőségét. Még a valóban gazdagok, még a fénytűzni, pazarolni valóban képesek is *elkerülnék az ilyen helyet*, mert aki ma pa-zarolni akar, még az se hivalkodik vele, nem szereti, ha dobszóval hívják fel a figyelmet arra, hogy ő paza-rol. A mai társadalmi atmoszféra még erre a kis körre is hat legalább is annyiban, hogy a feltűnést kerüli.

A közönség legnagyobb része azonban azért me-nekülne, hanyatt homlok menekülne ez üzletekből, mert az új adó *jelentékeny drágítást jelent* és mert nagyon kevesen volnának olyanok, akik hajlandók arra, hogy *normális étkezésük és ivásuk után tíz százalék luxus-adót fizessenek.* Ezek az üzletek tehát esetleg bizonyos ideig talán felvonnák a megnehezített versenyt, foko-zottan nehéz körülmények között azért is, mert forgalmuk kétségtelen megcsappanása folytán rezsijüknek a kisebb forgalomhoz való aránya miatt is magasabb árakat volnának kénytelenek megszabni, de nem két-séges, hogy hamar kifulnának.

És oly sok Magyarországon az adóalany, hogy szabad azokat tönkre tenni? Oly sok a jobb, nivósabb vendéglő, hogy szabad azokat megölni? A fehér abroszt akarjuk letépni a középosztály étkező asztaláról?

Közvetlenül a törvény végrehajtása küszöbén köte-lességünknek tartjuk, hogy Nagyméltóságod figyelmét ezekre a jelenségekre felhívjuk. A vendéglők, amennyi-ben nincsenek szórakozó hellyel vagy mulató hellyel kapcsolatban, *nem fényűző helyek* sem nemzetgazdasági értelemben, sem e törvény értelmében! Az, hogy valaki jobb nivójú étteremben étkezik, nem jelent luxus-adózási képességet, különösen ma, amikor éppen ez éttermek törzsközönségnek a középosztálynak az anyagi ereje nem tart lépést a nevelése, a társadalmi állása, a szokások által kiképezett izlésével. Büntetni őket úgy, hogy a megszokott standardról ily brutálisan leszorít-suk, nem hisszük, hogy ez volna a törvény célja. Mi pedig vendéglősök úgy érezzük, hogy soha bennünket, dacára az utolsó évek nem álmodott viszontagságainak, *ily sulyos katasztrófa nem fenyegetett.* A fekete golyót jelenti számunkra, ha a pénzügyigazgatóság a törvény hatálya alá minősít. Exisztenciánk érdekében, mely a mai mostoha körülmények között amugy is hanyatló tendenciát mutat, az ipar nivója érdekében, melyet a törvény nem ovatos végrehajtása lezüllesztéssel fenye-get, esedezünk:

méltóztassék kérelmünket teljesíteni.

Dr. Nagy Sándor, ügyész.

Keszei Vince, elnök.

*

A beadvány már eljutott illetékes helyre, azon-felül nagyobb küldöttség fog a pénzügyminiszternél tisztelegni.

ségére a friss tengeri halakból álló szállítmány nem érkezett meg kellő időre. Vatel e fölött való kétségbe-esésében konyhakésébe dőlt, miként kardjába dőlt Izrael első királya, a filiszteusok ellen szerencsétlenül hada-kozó Saul. A halaknál szigorúan követtem azt a modern elvet, hogy azoknak nemcsak frissen, hanem elevenen, életük üde ficánkolásának teljében kell a szakácművész asztalára kerülniök. A volgai sőregnél ez az elv ugyan-csak nehéz feladat elé állított. Nemcsak a Volga és a Kondoros vize között fennálló csinos távolság miatt, hanem amiatt is, hogy e nemes hal kizárólag a Volga vizében látja életfeltételeit biztosítottak. Külön viztar-tályokkal ellátott waggonokat építettem, amelyek lehe-tővé tették, hogy a Volga vizéből tetemes tartalék-készletet szállítsunk s hogy a halak medencéit az uton is állandóan friss volgai vízzel lássuk el. A nagy és megbízható kísérő személyzet dacára is a szükséges mennyiség háromszorosát hozattam. Az udvari konyhák gyakorlatát követtem. Tudvalévő ugyanis, hogy a fel-séges gyomrok hű és gondos sáfárjai minden eshető-séggel számolva, a szükségleteket többszörösen fedezik. Ily módon sikerült kiváló elődömnek, Vatelnek sorsát elkerülnöm, kiről egyébként a lelkiismeretesség és a felelősségérzet szobrát lehetne mintázni.

— De autónk rohan s önt, Mr. Rich bizonyára untatja is ez a konyhai csevegés. Rövidebbre fogom hát referádám. Ez különben is olyan, mintha a női szépséget akarnám leírni. A szavak üres kongása nem sokat jelent. Látni és érezni kell azt. Így hát csak a kiemelkedőbb motívomukat érintem, midőn a VII. Eduárd-módra készült antilopcimert említtem. Afrikából hozat-tam. De a legritkább relevé, amivel a XX. század ven-déglőse kedveskedhetik: a bölény.

— A bölény?

— Igen, a bölény, amelynek amerikai testvéreiből még néhány darabot láthatott Mr. Rich a Yellostowne-parkban. Az én állatomat Oroszország északi erdő-rengetegekben kellett felkeresnünk. Legkiválóbb sport-férfiakból egy vadászexpedíciót szerveztem s ez egy 600 kilós díszpéldánnyal tért haza. A Toscaniában ter-mett gesztenye krémjét csak azért említem meg, mert felségesen illik e húshoz.

— Az entréek csoportjában a poularde-szeletkék vezetnek. Franciaország leghiresebb tyúktenyésztő váro-sában, Houdanban személyesen válogattam ki azokat a hizlalt tyúk-szüzeket, amelyek abban a megtiszteltetés-ben részesülnek, hogy az Ön asztalára kerülhetnek. A zöldes zománcú szárnyas finom rostú húsáról csak szuperlatívusokban szabad beszélni. A zsirja eszembe juttatja Grimod-t: „A zsir a poularde büszkesége, miként a sorvadás éltető eleme a lírai költőnek“. Ha ezt a fogást — természetesen nem a lírai költőre gondolok, mert ez utóbbiak ugyancsak emészthetetlenek — mon-dom, ha e poularde-szeleteket francia módon elkészít-jük, úgy orrunk olyan illatot, inyünk olyan ízt élvezhet, amelyért szerelmünket is feláldozhatjuk. Hátha még a Seine et Oise friss aubergine-jével és valódi nizzai kis borsóval körítjük! Uram, ne vigy minket kísértetbe!

— Az étrend legfenköltebb gondolatáért nem kellett óceánokon át exotikus tájakra repülnöm. „Warum in die Ferne schweifen, wenn das Gute liegt so nah?“, A magyar Alföld tejes bárányából készült kotlett olyan gyengéd, olyan finom, mint egy tizenhatesztendős lány szégyenlős mosolya. Miként ezt a mosolyt, úgy a bárány-kotlettet is csak négy szemközt volna szabad élvezni.

(Folytatása következik.)

Egy operette-alakulás.

Voltaképen abban a rovatban kellene ezt a tudósítást közölnünk, amelyet a humornak, a tréfának, a derűtségnek szántunk. Hogy ezt mégse tesszük, egyszerű oka, hogy a nevetséges háttérben ott áll a sajnálatos, a helytelen, a bajokat és veszedelmeket rejtegető.

Nem volna az se helyes, ha a kis bolhából nagy elefántot akarnánk csinálni, hogy azt a kisszerű, szárnalmas törekvést, amellyel egy apró töredék, nem tudni miféle önös célokból, konkolyt akar hinteni a vendéglősök táborába, mint végzetes katasztrófát fognák fel. Egyszerűen elmondjuk a tényeket s egyszerűen ismétljük azt a százszor hangoztatott ígét: együtt erősek vagyunk, az összetartás, az együttérzés, a közös törekvés megerősíti a gyengét is, a kicsinyt is; — szétforgácsolva gyengék leszünk és tehetetlenek mind, elvesztjük tekintélyünket, jó hírnevünket, azt a kevés befolyást is, amivel rendelkezünk, azt a bizalmat, amit eddig nagy küzdelmek árán kivívtunk.

Amire az idők, a nehéz viszonyok, a hazafias kötelességek tanítanak: az az összetartás, az egyesülés, a tömörülés. Aki szétválasztó ékeket farag, aki azt keresi, ami ellentéteket szül, szétforgácsolást eredményez, az a destrukció szolgája: az ellensége a rendnek és ellensége saját iparának.

Tehát a múlt hónap huszonhetedikére „országos vendéglős egyesület“ alakítására nagy gyűlést hirdettek délután háromra, a régi országháza termébe. Noha mindenki tudta, hogy a vendéglős iparnak vajmi kevés köze ehhez az alakuláshoz, mégis megjelentek ott közülünk is többen, legalább ellenőrizni; esetleg a józan-ság szavát hangoztatni, s mindenesetre megtudni, hogy kik és mit akarnak helyettünk és nevünkben végezni.

Az első, amit tapasztaltak, hogy az a nagy gyűlés meglehetősen kis gyűlés volt. Ha az ipartársulat tagjai közül nincs ott vagy ötven-hatvan, a terem kongott volna az ürességtől.

Már jóval elmúlt három óra, amikor egy különben jó megjelenésű, rokonszenves külsejű úr megjelent az emelvényen s kijelentette, hogy az ülést összehívó Hajós Károly elnök helyett, felkérésre ő nyitja meg az ülést és vezeti a tanácskozást.

Az emberek összenéztek. Ki ez? És felkiáltások röpködtek a levegőben:

- Ki maga? Mutatkozzék be!
- Kinek a megbizásából van itt?
- Ki kérte fel az elnöklésre?

Valaki tréfásan ilyet is mondott:

— Kérek egy kis szünetet. Majd kiszaladok az utcára, keresni egy alelnököt is.

Az „elnök“ mintha semmit se hallott volna, elkezdett beszélni. Körülbelül ilyeneket mondott:

— Tudtuk, hogy „munkánkban“ támadásoknak leszünk kitéve. Tudtuk, hogy törekvésünk, melynek célja a vendéglősök egy táborba való egyesítése(?), sok támadásra talál, s ez azért történik, mert eddig nem kerestük azokat az alapokat, melyen minden más szak boldogul, csak az ország vendéglős érdekeit védő egyesület nem(!). Most, amikor felszólalok, az ország vendéglőseinek érdekében szólalok fel(?) s nem egyes frakciók javára. Sajnos, sokan távol vannak gyűlésünk-től, melyen megjelenésüket az ország egyes részeinek elszakadása akadályozta meg. Felkérem a jelenlevőket, hogy felállással adják jelét fájdalmuknak az ország egyes részeinek elszakadása felett. (Mindenkori feláll.) Most pedig térjünk át gyűlésünk egyes pontjainak „parlamentáris“ (?) tárgyalására.

A legtöbben még mindig nem tudták, hogy ki beszél és ki elnököl az úgynevezett vendéglős gyűlésen. Csak egy-két beavatott sugdosta, hogy a szereplő úr Merzl Ferenc kispesti postás, a kispesti ipartársulatnak mellékesen titkárja.

Sugdosta tanakodtak az emberek, hogyan lehetséges egy országos vendéglős-gyűlés (annak hirdették), ahova még csak egyetlenegy elnökölni hivatott vendéglős se találkozik? Miféle alakulás ez? Mit jelentsen?

Most „napirend előtt“ Gundel Károly kér szót, s az elnök nagy kegyesen megadja:

— Nem tudom — körülbelül ezeket mondotta, — hogy az előttem felszólalt úrban kihez volt szerencsénk. Hogy magam ugyanabba a hibába ne essem, bemutatom magamat: Gundel Károly vendéglős vagyok a „Budapesti Szállodások, Vendéglősök és Korcsmárosok Ipartársulatának“ választmányi tagja és a „Magyar Szállodások, Vendéglősök és Korcsmárosok Országos Szövetségének“ igazgatótanácsosi tagja. Önöknek mindnyájuknak kell tudniok azt, hogy van itt Budapesten egy Ipartársulat, hogy van itt egy Országos Szövetség, mely sokat, de nagyon sokat tett a vendéglősök érdekeiért. Ezt a Szövetséget, ezt szeretnék egyesek bemocskolni! Tudva akarnak ártani a Szövetségnek, csak azért, hogy a maguk egyéni hasznát, előnyét előmozdítsák. (Igaz! Ugy van! felkiáltások.) A kommunizmus szomorú napjai után sikerült végre egy hasznos munkát keresztülvinni: a három Ipartársulatot egyesíteni, új ügyrenddel, úgy hogy a szervezetben megvan minden egyes iparágunknak a külön-külön választmánya. Beláttuk végre, hogy csak egyesült erővel, közös akarattal, szívós összetartással tudunk iparunknak nagy és biztos jövőt teremteni. Kevesen vagyunk, tehát össze kell fognunk, hogy eredményeket érthessünk el. Ha egy Szövetségbe tömörülünk, egy képviselőre bizzuk magunkat, sokkal jobban tudunk érvényesülni, mintha erőinket széjjelosztjuk, elforgácsoljuk. Hiszen világos, ha két szövetsége volna a vendéglősségnek, mindakettő csak egy célt követhet. De akkor minek a két szövetség? (Ugy van! Helyes! felkiáltások.) Mint lelkes hive a vendéglős iparnak és mint közkatonája, arra kérem szaktársaimat, hogy ne engedjék magukat félrevezetni, megtéveszteni, hanem csak becsületes vendéglősre hallgassanak. (Mindenkori oldalról helyeslés és éljen felkiáltások.)

Most Merzl Ferenc akart szólani, azonban a jelenlevők Keszey Vincét akarták hallani. Hangos felkiáltások hangzottak fel:

— Halljuk Keszeyt!

Az elnök azonban Keszey Vincétől megvonta a szót azzal az indokkal, hogy Keszey Vince nem tagja a Vendéglősök Országos Egyesületének s így nincs jogcime a felszólaláshoz. Keszey ugyan bebizonyította, hogy ő igenis tagja az Egyesületnek, még pedig megalakulása óta. De a szólás jogát még se kapta meg. Majd Walter Károly, a Budapesti Szállodások, Vendéglősök és Korcsmárosok Ipartársulatának titkárától vonta meg az elnök a szót. Kispest megvonta a szót Budapesttől.

Az egyesület alapszabályainak felolvasása után Fehér Ferenc szólal fel s kifejtteni igyekezett, hogy sokan vannak olyan kartársak, akik nem tudták, hogy a „Magyar Szállodások, Vendéglősök és Korcsmárosok Országos Szövetsége“ létezik, mert a Szövetség délelőtt tartotta nagygyűlését, amikor is a kartársak el voltak foglalva s így nem jelenhettek meg a nagygyűlésen. Felszólal az Ipartársulat ellen, melynek vezetősége nem eléggé tartja szem előtt a kisvendéglősök érdekeit. Ajánlja összeköttetésbe hozni a két egyesületet. (Nem kell! Nem akarjuk! felkiáltások.)

Látva a vitázás céltalan voltát, újra Gundel Károly emelt szót és most már felhívta a jelenlevőket, hogy aki a vendéglősipar érdekeit akarja szolgálni, *hagyja el a termet*, mert, úgy látszik, ide a kartársakat *kabaré-előadásra hívták meg*, nem pedig komoly tanácskozásra. Vidáman, kacagva, mintha csakugyan operette-előadáson lettek volna, a vendéglősök legnagyobb része a terem-ből kivonult. Csak néhányan maradtak a Vendéglősök Országos Egyesülete úgynevezett közgyűlésének színhelyén.

*

A továbbiakról nem adhatunk lelkiismeres tudósítást. Csak annyit tehetünk mindezekhez, hogy a jelenvolt vendéglősök, akikről határozta az ő meghallgatásuk nélkül, az „egyesület“ megalakulása ellen felebbezést adtak be.

ITTHON ÉS A NAGYVILÁGBAN

— **Válasz a „Magyar Vendéglősnek“.** Hivatalos lapunk megindításakor az a vezérlőelv lebegett az ipartársulat előtt, hogy olyan hivatalos szervről gondoskodjék, amely egyfelől tájékoztatassa tagjainkat az őket érdeklő különféle törvényekről, rendeletekről, intézkedésekről és utasításokról, betekintést nyerjenek az ipartársulat vezetésébe és belső életébe, másfelől pedig összekötőkapocs legyen az a szerv az ipartársulat és tagjai között. Ezért már eleve kizárt e lap hasábjairól minden személyeskedést.

Hogy ez alkalommal mégis eltérünk eredeti programunktól és válaszolunk kizárólag személyes élű közleményekre, tesszük csupán azért, mert a „Magyar Vendéglős“ teljesen ferde világításban közli az eseményeket.

Lapunk más helyén kimutattuk a „Magyar Vendéglős“ tendenciózus közleményének, az „A kisémberek és az ipartársulat“ cím alatt közölteknek téves vagy elferdített voltát, itt most ugyanezt tesszük a „Magyar Vendéglős“ augusztus elsei számában az „Országos Vendéglős Egyesület“ nagygyűléséről leadott közleményeiről.

A névtelenség köpenyébe burkolódzó cikkíró ugyanis azt állítja, hogy elnökségünk a főkapitányságnál féltékenységből feljelentést tett az „Országos Vendéglős Egyesület“ tanácskozása ellen. Nagy tévedésben van a cikkíró, vagy nem ismeri a tényeket. Mert azon a gyűlésen nem a „Vendéglősök Egyesülete“ részéről lett volna tanácskozás, hanem a kommunizmus alatt, nagy terrorral megalakított „Vendéglősök Szabadszervezetének“ tagjai akartak gyűlést tartani. Tehát oly gyülekezet volt az, amelyen a destruktív irányok képviselői akarták egységünket megbontó elveik magvát hinteni a vendéglősök közé. Ennek a meggátolása pedig minden egyes vendéglősnek is kötelessége, annál is inkább kötelessége az ipartársulatnak, melynek lényeges feladata, hogy tagjai erkölcsi érdekeit megvédelmezze.

Más kérdés az és sokkal kevésbé fontos, hogy ez átiratunk mi módon jutott a „Vendéglősök Egyesületének“ tudomására, holott az ily beadvány hivatali titoktartásra kötelezi a hatóságokat. Ám erről majd más helyen beszélünk.

Nem felel meg a valóságnak az az állítás, hogy az ipartársulat *július 23-án egy budapesti vendéglőben értekezletet tartott* az országos gyűlés botrányba fullasztása tárgyában. Ha kémkedik a „Vendéglősök Egyesülete“, akkor olyan kémeket állítson fel, akik a valóságnak megfelelő hírekkel látják el. Nekünk nincs okunk félni, mert ténykedésünkért nyílt homlokkal állunk tagjaink elé és nyugodt lelkiismerettel viseljük értök a felelősséget. Sokkal komolyabban fogjuk fel hivatásunkat, semhogy botrányokat kezdeményeznénk.

A mi célunk egyedül az volt, hogy felvilágosítsuk megtévesztett kartársainkat. Ezért jelentünk meg a gyűlésen. A gyűlés

vezetése azonban olyan minden kritikán aluli volt, hogy még csak szóhoz sem engedték azokat, akiknek erre joguk volt, noha az elnöklőnek volt legkevésbébb joga a szólásra, annál kevesebb az elnöklésre. Hogy utóbb minden kellemetlenség és esetleges botrány elkerültessek, vonultunk ki a terem-ből. Aki botrányt akar, ugyebár nem vonul félre már csak a botrány lehetősége elől is? Azt a felháborodást, amit a senki által nem ismert, elnöklésre senki által fel nem kért postás megjelenése az elnöki székben előidézett, a jelenlevők összessége — nagyon csekély kivétellel — csinálta. Ha szerepek kiosztásáról lehet szó, akkor igen is volt szerepkiosztás, de nem az ipartársulatban, hanem a nagygyűlést összehívók között. Ott osztották ki a szerepet, hogy ki mit fog mondani és kinek adják meg a szót, kinek nem. Ezért hajlott az elnöklő mindig a sűgőhöz. A „fültanú“ ilyet nálunk nem hallott, nem hallhatott.

Végül, ami az elnöklőnek azt a kijelentését illeti, hogy a „Magyar Szállodások, Vendéglősök és Korcsmárosok Országos Szövetsége“-nek létezéséről nincs tudomása és hogy ez a szövetség, ha van, a vidékkel nem törődik, mert a kispesti ipartársulat zászlószentelésén nem vett részt, erre az a válaszuk, hogy szövetségünk igen is ott volt az ünnepélyen, ahol Malosik Ferenc és Páczér János képviselték. És mikor a zászlószegyet bevették, maga Mertl úr vette át a száz koronát, melyet a kispesti ipartársulatnak küldöttünk. Úgy látszik, Mertl úr emlékezőtehetsége nem teljesen kifogástalan.

Még csak olvasóinktól kérünk elnézést, hogy lapunk amúgy is szűk keretében ily hosszsan foglalkozunk e személyes élű ügygel és megfosztottuk őket az e helyre szánt érdekesebb és közhasznúbb közleményektől.

A jövőben, úgy mint eddig, személyi ügyekkel nem foglalkozunk.

— **Halálozás** · Általános tiszteletnek és közszeretnek örvendő illusztris kartársunkat, *Illits Gyulát*, az ipartársulat választmányi tagját súlyos és mindnyájunkat megrendítő csapás érte. Édesanyja, özvegy *Illits Agostonné* született *Strohm Regina* hosszú és nehéz szenvedések után július 26-án nyolcvan éves korában meghalt. Az ipartársulat részvétiratot intézett *Illits Gyulához*.

— **Értesítés!** A pénzügyminiszter az 1920. évi XVI. t.-cikk 13. §-ában elrendelte, hogy mindazok, akik a törvénycikk 5. §-ának 1—33. pontjában meghatározott *fényüzési tárgyaknak eladásával* a kiskereskedelemben foglalkoznak, kötelesek ezt a körülményt augusztus 14-ig a magyar királyi pénzügyigazgatósághoz (székesfővárosi adófelügyelőhelyetteshez) bejelenteni. Ennek a rendeletnek 33-ik pontja kiterjed a *cukrárszipari termékekre is*. Igen sok vendéglős tagtárs vendéglőjében cukrárszipari termékeket árusít. Ennélfogva felhívjuk az illető kartársak figyelmét, hogy a bejelentést a beszerzési üzlet cégének pontos megjelölése mellett el ne mulasszák és hogy üzletük helyét is jelentsék be, mert a bejelentési kötelezettség ezekre a vendéglőkre is kiterjed.

— **Figyelmeztetés!** A földmivelésügyi miniszter elrendelte a borhamisítások és a hamisított borok forgalombahozatalának tilalmazásáról szóló törvénycikk miként való végrehajtásának szigorú ellenőrzését. Súlyom Albert szőlészeti és borászati főfelügyelő ilyen irányú működését tényleg megkezdette és a vendéglőket személyesen sorra látogatja. Nehogy kartársainkat ebből az ellenőrzésből kellemetlenségek érhessek, felhívjuk őket, hogy a bortörvény fontosabb rendelkezéseit tartalmazó nyomtatványt úgy a kimérő helyiségben, mint a pincében *függesszék ki* és a bornyilvántartási könyvet *rendesen és helyesen vezessék*. A fent említett nyomtatványok a „Pátria“ könyvnyomdában (IX., Üllői-út) kaphatók.

— **Nyilatkozat.** A következő sorokat kaptuk: „Az Országos Vendéglős Egyesület közgyűléséről közölt tudósításokban s az azokhoz fűzött kommentárokból egyik-másik szaklapunk azokkal a hamis vádakkal iparkodik szereplésemet és az ipar érdekében kifejtett munkássá-

gomat ferde világításba helyezni, mintha én, vagy a velem együtt munkálkodó kartársaim közül néhányan a sörkartelnek vagy egy sörgyárnak részvényesei, funkcionáriusai vagy akármilyen formában lekötöztetettjei lennénk. Nem a magam reputációja érdekében, hanem tisztán azért, hogy kartársaim e tekintetben is világosan lássák az igazságot, kijelentem, hogy nincsen és nem is volt soha semmiféle sörgyári részvényem. Nincs is más nexusom semmiféle sörgyárral, mint olyan, amilyen minden egyes kartársamnak van, ki üzletében sört mér: veszek sört, azt kimérem s éppen olyan árat fizetek érte, mint bárki más. Sem nekem, sem a velem tartó kartársaimnak nem volt más célunk a Vendéglős Egyesület „közgyűlésén“ való megjelenésünkkel, mint amit ott nyíltan vallottunk: megóvni az ipar belső békéjét és egységét és felvilágosítani az ott megjelent kartársakat. Mert míg egyfelől a kartársak zöme tömörül, hogy a jelen rendkívül nehéz feladatait minél sikeresebben oldhassa meg, mely megoldást, feltétlen egységet kíván — addig odaát *nem vendéglősök, hanem az azokból élni akarók* destruktív munkát fejtenek ki, s eközben a rágalom szennyes fegyverétől sem riadnak vissza. Budapest, 1920 augusztus 7. *Gundel Károly.*

— **Még egy tiltakozás.** A következő átirat érkezett az országos szövetség elnökségéhez:

Tekintetes Elnökség!

Ipartársulatunk választmánya ez évi július 19-én tartott ülésében foglalkozott a „Magyar Vendéglős“ szaklapnak július 10-iki számában közzétett azon meghívójával, mellyel az „Országos Vendéglős Egyesület“ az ország vendéglőseit július 27-ére nagygyűlésre hívja meg Budapestre.

Választmányunk egyhangulag kimondotta, hogy elítél minden olyan törekvést, mely alkalmas az ország vendéglősségének egységét megbontani. Minthogy ezen nagygyűlés egybehívása is és akar lenni a vendéglősök között, éppen azért nem helyesli az egybehívott nagygyűlés megtartását, azon részt nem vesz, hanem bizodalommal csatlakozik a „Magyar Szállodások, Vendéglősök és Korcsmárosok Országos Szövetségéhez“, ahhoz a több mint évtizedes múltú szövetséghez, melynek eredményes munkássága vezetőinek közismert, tisztelt és becsült egyénisége, iparunk érdekében kifejtett önzetlen ténykedése kellő biztosítékot nyújtanak arra, hogy országunk vendéglős iparának és vendéglőseinek ügyét a jövőben is lelkiismeretes gondossággal szolgálják.

Kimondotta a választmány azt is, hogy felhívja az ország vendéglős ipartársulatait hasonló tiltakozásra és a „Magyar Szállodások, Vendéglősök és Korcsmárosok Országos Szövetségéhez“ való csatlakozásra.

Fogadja a tekintetes Elnökség nagybecsülésünk őszinte nyilvánítását, mellyel maradtunk

kartársi üdvözléssel

Esztergom, 1920. évi július hó 20-án

Alberti József s. k., (P. H.) *Meizler János* s. k.,
titkár. elnök.

— **A kisemberek védelme és az ipartársulat.**

Ezen a címen ír a „Magyar Vendéglős“ július huszadiki számában. Elmondja, hogy az ipartársulat választmánya megfeleltette a tizedik kerületi elüljáróságnak mint elsőfokú iparhatóságnak azt a határozatát, mellyel Kőbányán, a Jászberényi-úton, ahol Csernus István kis vendéglője van, ugyanabba a házba egy nagyobb vendéglő bérlőjének engedélyt adott. Eddig rendben volna az ügy, azonban a cikk végén azt is mondja, hogy az ipartársulat elnöke ezt a felebbezést — nem tudni miért, miért nem? — egy szép napon *visszavonta* és így az engedélyt a nagyvendéglő bérlőjének kiadták, amiáltal

természetes, Csernus, a kisvendéglős, a rokkant katona, érzékeny veszteséget szenved.

Hát tisztelt „Magyar Vendéglős“! legyen szives tudomásul venni, hogy sem az ipartársulat, sem az ipartársulat elnöke *a felebbezést nem vonta vissza*. Annyira nem vonta vissza, hogy felebbezésére a Tanács mint másodfokú iparhatóság június 26-iki ülésében válaszolt. Igaz, hogy a felebbezést *elutasította*, ez azonban más kérdés. Ha visszavonta volna az ipartársulat a felebbezést, akkor a Tanács nem is utasíthatta volna el, hanem tárgyalannak jelentette volna ki a visszavonás következtében. Ezzel az üggyel foglalkozott az ipartársulat augusztus harmadikán tartott ülésében és noha a bemutatott aktákból — a kőbányaiak is betudva — mindenki meggyőződött az ipartársulat elnökségének korrekt eljárásáról, hogy kideríttessék, *ki rágalmazta meg* az elnökséget és ki akar a kőbányai kartársak között az ipartársulat ellen izgatni, utasította az elnökséget, hogy a kőbányai kartársak bevonásával küldöttségileg járjon el a pénzügyminisztériumban és a pénzügyigazgatóságnál és tudja meg, *ki élt vissza az ipartársulat elnökségének nevével*.

Ez a küldöttség e hónap negyedikén eljárta dr. Wenzel Gusztáv miniszteri tanácsos és dr. Simoncsics királyi tanácsos pénzügyigazgató-helyettes uraknál s ott azt a felvilágosítást kapták, hogy az ipartársulat *nem vonta vissza* véleményét és ők ilyen beadványról nem tudnak. A küldöttségben *Subik János* kőbányai vendéglős, özvegy *Narancsik Péterné* közvetlen szomszédja — képviselte a kőbányai vendéglősöket és teljesen meggyőződött az ipartársulat korrekt eljárásáról, valamint a „Magyar Vendéglős“ közlésének *valótlanságáról*, miért is az alábbi nyilatkozatot teszi közzé:

1920 július 20.

Nyilatkozat.

Alulírott meggyőződést szereztem arról, hogy a „Budapesti szállodások, vendéglősök és korcsmárosok ipartársulata“ minden lehető megtett, hogy a X. kerület, Jászberényi-úti házban, hol Csernus Józsefnek vendéglő-üzlete van, egy másik vendéglőre vonatkozó új engedély ki ne adassék.

A „Budapesti szállodások, vendéglősök és korcsmárosok ipartársulata“ e célból felebbezéssel élt úgy a Tanácshoz, mint a Pénzügyminisztériumhoz. Ennélfogva „A Magyar Vendéglősnek volt Fogadónak“ a „Kisvendéglős védelme és az ipartársulat“ cím alatt megjelent cikke ezen ügyről *valótlan és a tényeknek elferdítő leírást közöl*, különösen nem igaz az, hogy az ipartársulat visszavonta volna felebbezését. *Subik János.*

A magunk részéről az ügyet ezzel befejeztük. A jövőre nézve arra kérjük tisztelt tagtársainkat, hogy ha az ipartársulat ellen bármi tekintetben kifogásuk vagy észrevételük volna, legyenek szivesek felvilágosításért az ipartársulat elnökségéhez (IV., Kálvin-tér 2. sz. délelőtt 9 órától délután 2 óráig) fordulni.

A valótlanságot közzétett cikk írójától pedig elvárjuk, hogy belátva tévedését és helyrehozza hibáját.

A BESZERZŐBEN.

Rovatvezető: BRÜCK KÁROLY igazgató.

A beszerző árú. Beérkezett és szétosztásra kerül: Csehországi I-a sárga kristálycukor, kgr-ként K 106.— Főzésre és befőzésre kiválóan alkalmas míméz, mely kb. 80% fehér kristálycukrot tartalmaz Ára K 96.— pr kgr.

Csokoládé (eredeti schweizi gyárt.)	Ára	K 200.—	pr kgr.
Zsemlemorzsa	" "	35.—	" "
Étolaj	" "	90.—	liter
Makói tojásos I-a tarhonya	" "	48.—	kgr.
Maccaroni (olasz) és levestészta	" "	40.—	" "

*

Allandóan rendelkezésre állanak a következő árúk:

Szemes kávé	pr kgr.	K 120.—
Tea (Orange-Pecco)	" "	160.—
Rizs (dohmentes)	" "	70.—
Kakaó I-a (hollandi)	" "	185.—
Mandula	" "	180.—
Mazsola	" "	90.—
Köménymag	" "	60.—
Fekete egész bors	" "	120.—
Hadi kávé	" "	25.—
Franck kávé	" "	18.—
Vegyesiz	" "	46.—
Szilvaiz	" "	46.—
Só (Import)	" "	11.60
Papírszalvéta 1 csomag	" "	100.—
Mustár üvegenként (3.25 kgr)	" "	85.—
Tisztított sardella 1 doboz	kgr.	165.—
Sardella gyűrű 1 "	" "	27.—
Sardinia 1 doboz	" "	25.—
Ecet 10 hydrátos	pr liter	6.80
Margarin	" kgr.	90.—
Kénlap	" csom.	14.—
Parafadugó	100 drb	65.—
Fémtisztító	1 bádogpalack	10.—
Szinszappan, 62 ^o /o-os,	pr drb-ja	18.—
Suroló szappan (Ominol)	" "	3.50
Mira gyertya	1 kgr 20 drb	110.—
Cognac (Schlosser Germain-féle) V. B. P.	pr üveg	115.—
Likőr (Gottschlig-féle): Allasch, Cacao	" "	175.—
Triple sec, Gabonakömény, Grand Cordial, Altwater, Chartreuse, Cherry Brandy, mind Gessler-féle	" "	215.—

*

Naponként frissen érkező korai burgonya (egészséges árú) korlátlan mennyiségben kapható kgr-ként 2.60 K.

Felelős szerkesztő: ABA SÁNDOR.

Kiadó: A SAJTÓBIZOTTSÁG.

Szent-László könyvnyomda nyomása, Budapest, VIII., Rökk Szilárd-utca 28.

Az „OCEÁN” Magy. Konzervgyár és Keresk. r.-t. BUDAPEST-DUNAKESZI

Alánlja legjobb minőségű **marinált, füstölt és sós heringjeit, olajos szardiniát és lazacot, Ambrózia mustárt, gyümölcs- és főzelék konzervjeit.**

VENDÉGLŐSÖK BESZERZŐ CSOPORTJA R.-T. BUDAPEST, IV. KERÜLET, VÁMHÁZ-KÖRÚT 2. SZ.

Igazgatóság: Vámház-körút 2. I. em. Elosztó osztály: Vámház-körút 2. földszint.

TELEFON: { IGAZGATÓSÁG JÓZSEF 72-67.
ELOSZTÓ OSZTÁLY JÓZSEF 73-26.
FŐPÉNZTÁR JÓZSEF 73-28.

FISCHER MIKSA

tojáskereskedő

BUDAPEST, VI., DESSEWFFY-UTCA 41.

TELEFON: 24-23.

A budapesti szállodások és vendéglősök szállítója

Kugler Henrik
utóda
Gerbeaud r. t.

BLOCH MÓR cég

Modern Szálloda, Szanatorium
és Kórház Berendezési Vállalat.

Paplankülönlegességek gyára.

Steril. Hyg. Ágytollgyár.

BUDAPEST

Telefon: J. 115-42 Központi iroda: VII., Károly-körút 7.

Sürgőnycim: MORBLO.

VENDÉGLŐSÖK TÜZELŐANYAG BESZERZŐ RÉSZVÉNYTÁRSASÁGA

BUDAPEST, IV. KERÜLET, VÁMHÁZ-KÖRÚT 2. SZÁM

Raktárak: Dunaparti teherpályaudvar.

Szállít: szenet, fát, Cséry-koksztot maximális áron alul.

TELEFON: JÓZSEF 73-28.